

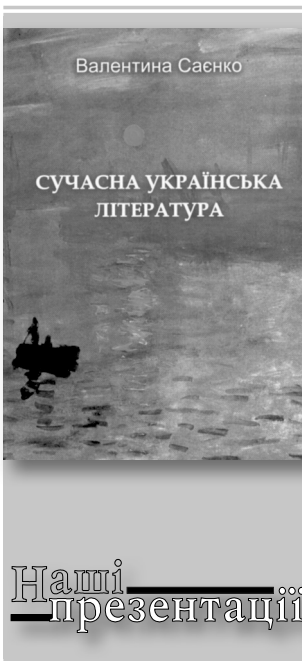
Наші
презентації

КУР'ЕР КРИВБАСУ. – ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ- ВЕРЕСЕНЬ. – №308–309–310

У №308-309-310 числі (2015) журналу "Кур'єр Кривбасу" у розділі ПРОЗА друкуються оповідання Івана Яцканина під загальним заголовком "Затемнення серця", а також закінчення повісті давно минулих літ Юрія Мушкетика "Іду на ви". Розділ УНІВЕРС подає оповідання Марека Гласко зі вступом Марії Чорної "Писання інтимніше за ліжку" (переклад із польської Юрія Винничука та Марії Чорної); статтю Перрі Андерсона "Від прогресу до катастрофи" (з англійської переклав Роман Піщалов). Рубрика Катерини Калитко "Контурна карта" репрезентована боснійським письменником Фаруком Шехичем та його прозою із "Книги про Уну".

У розділі ПОЕЗІЯ – "Записи" Володимира Базилевського, добірка віршів Теодозії Зарівни "Перерва на життя триває" та поетичні новинки Анни Малігон "Те, що нас не вбиває...". Розділ УНІВЕРС містить розповідь про трьох поетес іспанської Америки від перекладачки з Бразилії Віри ВОВК.

У ВИТОКАХ розміщені стаття Марка Роберта Стеха "Барвисті кадри легенди про Олексу Довбуша" (про кіносценарій Юрія Косача "Чорногора палає") та п'єса Юрія Косача "Чорногора палає", листування шістдесятників Надії Світличної та Миколи Плахотнюка, спомини Назара Федорака про поета Назара Гончара "Поназар'я". SCRIPTIBLE подає статтю Євгена Барана "Між індивідуальною правдою і колективними наклепами" про двотомник "Вибраного" Володимира Державина, розвідку Юрія Барабаша до проблеми етнокультурного пограниччя "Гоголь: між Миргородом і Рим-городом", рецензію Мар'яни Барабаш "Поетія на межі мовчання і слухання".

Саєнко В. Сучасна українська література : компендіум. – Одеса : Астропринт, 2014. – 352 с.

“Сучасна українська література” – компендіум (короткий підручник), розрахований на вивчення лекційно-практичного курсу, який слухають студенти Одеського національного університету імені І. І. Мечникова. Він має на меті осмислення постмодерного етапу вітчизняного літературного процесу. Посібник складений із чотирьох розділів: 1) Програма курсу; 2) Практичні заняття; 3) Рекомендована література; 4) Вибрані лекції. Серед порушених тем курсу – жанрова своєрідність “Повісті про сімдесят літ” Анатолія Дімарова, поезія і проза Ірини Жиленко, роман-містифікація Валентина Тарнавського “Матріополь”, образна система й поетика композиції роману Миколи Вінграновського “Северин Наливайко”, художня своєрідність збірки Валерія Шевчука “У череві апокаліптичного звіра”, постмодерні риси в романі Василя Шкляра “Ключ” і Шевченкові інкрустації в його ж таки творі “Чорний Ворон. Залишенець”, проза Бориса Нечерди, поетика кіноповісті О. Жовни “Визрівання”. Видання містить також іменний покажчик, який полегшує роботу з посібником.

О. Б.

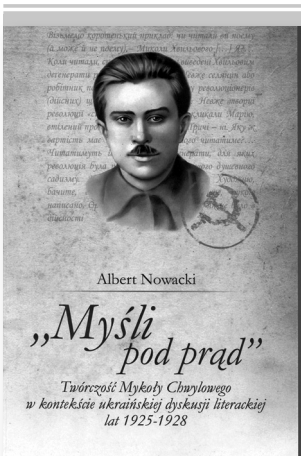

Оксана Гарачковська. XX століття в українській поезії крізь призму сміху. – К.: Альфа-М, 2015. – 560 с.

Монографія присвячена комплексному осмисленню жанрово-стильових модифікацій української віршованої сатири й гумору XX ст. Матеріалом дослідження стали гумористично-сатиричні вірші, травестії, гуморески, пародії, епіграми, памфлети, фейлетони, шаржі, послання та інші жанри, які розробляли М. Вороний, О. Олень, Б. Лепкий, П. Карманський, В. Самійленко, В. Еллан (Блакитний), В. Сосюра, Остап Вишня, В. Симоненко, Д. Павличко, І. Драч, М. Холодний, П. Глазовий, В. Неборак, О. Ірванець та багато інших українських письменників.

У книжці обґрунтовано жанрову типологію української віршованої сатири й гумору XX ст.; висвітлено етапи процесу розвитку віршованого сатирикону впродовж XX ст., з'ясовано спадкоємні зв'язки та новаторство, а також специфічні риси кожного періоду; співвіднесено генологічну свідомість українських сатириків зі світовою традицією; розглянуто картину світу, проблему митця і влади в художній практиці українських сатириків у контексті антитоталітарного дискурсу.

Наші
презентації

Albert Nowacki. “Mysli pod prąd”. Twórczość Mykoły Chwyłowego w kontekście ukraińskiej dyskusji literackiej lat 1925–1928. – Lublin: Wyd-wo KUL, 2013. – 225 s.

Видана Інститутом слов'янської філології Відділення гуманітарних наук Люблінського Католицького університету ім. Івана Павла II ґрунтовна монографія Альберта Новацького “Думки проти течії”. Творчість Миколи Хвильового в контексті української літературної дискусії 1925–1928 рр.” є гарним прикладом розвитку українознавчих студій у сучасній Польщі. Знищення цензури й відкриття архівів у незалежній Україні дало змогу поглянути на відомі в українській літературі постаті під новим кутом зору. Книжка складається з трьох розділів: “Українське літературне середовище 20-х рр. ХХ століття”, “Боротьба за літературу, або Літературна дискусія 1925–1928 рр.” та “Модернізація традиції – відлуння літературної дискусії в прозі Миколи Хвильового”, в яких різнобічно й ретельно досліджено спробу колишнього палкого комуніста поєднати ідеологію, прибічником якої він був, з ідеєю українського культурного відродження. Здійснено також літературознавчий аналіз прозових творів і памфлетів письменника.

В.Л.

Наші
презентації

Скупейко Л.І. Міфопоетика “Лісової пісні” Лесі Українки / Вид. друге, доп. – К.: Фенікс, 2014. – 236 с.

У другому, доповненому виданні монографії Лукаша Скупейка “Міфопоетика “Лісової пісні” Лесі Українки” на основі аналізу художньо-образної системи, композиції, хронотопу, основних мотивів запропоноване оригінальне тлумачення драми-феєрії в контексті народної календарно-обрядової символіки. Залучений значний фольклорно-міфологічний, теоретико-літературний матеріал.

У першому розділі “Лісова пісня” і фольклор: пошуки нової теоретичної парадигми” дослідник завважує, що драма-феєрія Лесі Українки – це не міфотворчість, а спосіб художнього узагальнення, якому притаманне активне освоєння міфологізованих форм свідомості. Міфологічні структури під пером геніальної письменниці “олітературюються”, тобто частково руйнуються, розпадаються у творі на структурні складники (архетипи, ідеологеми, мотиви тощо). Часопросторова й художньосемантична структури “Лісової пісні” співвідносні з міфосемантикою та символікою календарно-обрядового циклу; автор доводить це твердження, послугуючись як текстом твору, так і прикладами з української та світової міфології.

У другому розділі “Людина і природа в системі міфопоетичного світосприйняття” окремо розглянуті пролог як міфообраз світу; форми ритуалізованих взаємин, зокрема, діалог як стратегія буття на прикладі дядька Лева; казка як віщування долі Лукаша. Учений підсумовує, що саме на стику міфології й суб’єктивності народжується художньо-драматична колізія.

Уважному аналізу персонажів Лукаша і Мавки, їхнього кохання присвячений третій розділ книжки “Лукаш і Мавка. Одкровення”. У четвертому розділі “Міфологія “Пізнього літа”. Драма” дослідник виокремлює такі підрозділи “Лукаш і Мавка: “свій у чужому” і “чужий у своєму”; “Забуття не суджено мені” (пам’ять як духовна парадигма буття); “Тепер я мудрим став”: символіка “другого народження” (Лукаш); “Грай же, коханий, благаю!” (магія духовного прозріння)”.

Автор підсумовує, що “Лісова пісня” – твір неоромантичний і за задумом, і за жанром, і за змістом. Ця календарно-обрядова містерія підпорядкована виявленню екзистенційних і духовних вимірів людської особистості у взаєминах із людьми та природою. За словами Юрія Барабаша, Лукаш Скупейко виявив себе як вдумливий, чутливий, заглиблений у матеріал і цілковито ним захоплений дослідник і вивів цю драму “на широчезний простір національної та світової літератури та наукової думки”.

Ю. Ш.

**Наші
презентації**